

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 70/05-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. júla 2005 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť M. Č., M., zastúpenej advokátom JUDr. Ľ. Š., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 70/94 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 70/94 porušil základné právo M. Č. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 70/94 p r i k a z u j e konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

3. M. Č. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Trnava p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. M. Č. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 7 327 Sk (slovom sedemtisícristodvadsaťsedem slovenských korún), ktoré je Okresný súd Trnava p o v i n n ý vyplatiť jej právnomu zástupcovi advokátovi JUDr. Ľ. Š., B., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 9. marca 2005 č. k. IV. ÚS 70/05–27 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť M. Č., M. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Ľ. Š., B., ktorou namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 70/94.

V tejto veci pôvodne prijímal sťažnosť IV. senát ústavného súdu, pretože v roku 2004 a v roku 2005 v súlade s rozvrhom práce na tento rok bol sudca spravodajca Juraj Horváth členom IV. senátu ústavného súdu. Plénum ústavného súdu uznesením z 31. mája 2005 Dodatkom č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na rok 2005 sp. zn. Spr 1164/04 rozhodlo, že s účinnosťou od 8. júna 2005 sa sudca spravodajca Juraj

Horváth stal členom I. senátu ústavného súdu. Plénum ústavného súdu zároveň rozhodlo, že veci, v ktorých je sudcom spravodajcom Juraj Horváth, sa prejednávajú v I. senáte ústavného súdu. Z tohto dôvodu sa táto vec prejednala a rozhodla vo veci samej v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

Zo sťažnosti vyplýva, že pôvodná žalobkyňa P. K. [(matka sťažovateľky), ďalej len „žalobkyňa“] sa žalobou podanou na okresnom súde 30. júna 1993 domáhala proti žalovaným 1) J. V. (ďalej len „žalovaná v I. rade“) a 2) P. V. (ďalej len „žalovaná v II. rade“) vyrovnania dedičských podielov podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 293/1992 Zb.“). Podľa tvrdenia sťažovateľky žalobkyňa po podaní žaloby v snahe zabrániť žalovaným v disponovaní so spornými pozemkami podala 20. decembra 1993 na okresnom súde návrh na vydanie predbežného opatrenia, avšak okresný súd o tomto návrhu nerozhodol. Po tom, ako žalobkyňa 10. augusta 1994 zomrela, sa sťažovateľka ako jediná dedička po žalobkyni stala účastníčkou konania. Podľa tvrdenia sťažovateľky, aj napriek jej viacnásobným sťažnostiam a urgenciám okresný súd v jej veci vedenej pod sp. zn. 15 C 70/94 právoplatne nerozhodol.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla: *„Súd napriek listinným dôkazom a vykonaným pojednávaniam v predmetnej veci v priebehu takmer 11 rokov o veci nerozhodol, nekonal v súlade s platnou právnou úpravou Slovenskej republiky a Dohovorom ..., žiada neustále stanoviská sťažovateľky, prípadne zmenu pôvodného návrhu, čím traumatizuje sťažovateľku. (...)*

Ako vyplýva zo skutkového stavu uvedeného v časti I. tejto sťažnosti, súd tým, že v primeranej lehote o veci nerozhodol, zapríčinil z vlastnej viny prieťahy v konaní (temer 11 rokov od doručenia podania na súd) (...).“

Sťažovateľka sa domáhala aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia *„z dôvodu nečinnosti a prieťahov Okresného súdu v Trnave v konaní na vyrovanie dedičských podielov a tým úpravu vlastníckych vzťahov, nakoľko návrh na začatie predmetného konania bol podaný 28. 6. 1993. Ak príslušný súd nie je schopný vo veci*

konať a rozhodnúť po 11 rokoch od podaného návrhu nesvedčí to, napriek rôznych objektívnym i subjektívnym skutočnostiam súdu, ani o snahe celé konanie urýchlene ukončiť, skôr o prietáhoch v konaní, tak ako to vyplýva aj zo samotného spisového materiálu a tejto sťažnosti. Navyiac 11 rokov prebiehajúce súdne konanie hrubým spôsobom traumatizuje celú najbližšiu rodinu sťažovateľky, resp. právnej nástupkyne pôvodnej navrhovateľky, nakoľko tejto, napriek snahe o vysporiadanie vlastníckych a majetkových pomerov vo vlastnej rodine, nebolo už súdené dožiť sa právoplatného rozhodnutia príslušného Okresného súdu v Trnave.

Z uvedených dôvodov považuje sťažovateľka požadované finančné zadosťučinenie za dostatočne odôvodnené a opodstatnené“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd rozhodol:

„Základné právo sťažovateľky M. Č. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakotvené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným súdom Trnava v občianskoprávnom konaní vedenom pod č. k. 7 C 24/03 (poznámka ústavného súdu: správne má byť sp. zn. 15 C 70/94) porušené bolo.

Okresnému súdu Trnava prikazuje vo veci vedenej pod č. k. 15 C 70/94 konať bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd sťažovateľke M. Č. priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 220.000 Sk, ktoré je Okresný súd Trnava povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Trnava je povinný zaplatiť sťažovateľke M. Č. náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu. Trovy právneho zastúpenia podľa predloženého vyúčtovania v sume 7.327 Sk, je povinný zaplatiť na účet jej právneho zástupcu (...).“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: za okresný súd jeho predsedníčka JUDr. H. G. listami z 28. júna 2004 a zo 6. mája 2005 sp. zn. Spr. 874/04 a právny zástupca sťažovateľky stanoviskom k uvedeným vyjadreniam okresného súdu listom z 1. júna 2005.

2. 1. Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedla: „*V predmetnej veci ide o právne zložitú vec, komplikovanú na dokazovanie, ide o vyrovnanie dedičských podielov k predmetným nehnuteľnostiam, v priebehu konania bolo zistené, že ide o veľké množstvo parciel, ktoré boli aj prečíslované a v priebehu konania menené. Právna predchodkyňa terajšej navrhovateľky P. K. v čase od podania návrhu na súd 30. 6. 1993 v podstate do 5. 5. 1994 si spôsobila prieťahy konania sama tým, že súdu nezaslala riadny návrh na začatie konania. Ďalšie prieťahy v konaní nastali po tom, čo súd zisťoval, v akom štádiu sa nachádza dedičské konanie - dodatočné dedičské konanie po zomrelom otcovi pôvodnej navrhovateľky J. Š., ktorý zomrel (...). Dedičské konanie vedené na tunajšom súdu pod sp. zn. 7 D 890/96 bolo právoplatne skončené 27. 3. 1997, pričom predmetnom dedičského konania boli aj nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom vyrovnania dedičských podielov v predmetnej veci. Pôvodná navrhovateľka zomrela 10. 8. 1994 a táto skutočnosť bola zistená na pojednávaní dňa 8. 9. 1994, kedy bolo zistené, že jedinou dedičkou po zomrelej P. K. je jej dcéra M. Č. Navrhovateľka - dedička sa na pojednávaní na deň 29. 9. 1997, ktorý termín bol už určený sudcom Mgr. B. po pridelení spisu do jeho senátu, sa nezúčastnila a taktiež sa nezúčastnila na pojednávaní dňa 12. 11. 1997. Týmto spôsobom tiež spôsobila prieťah v konaní sťažovateľka M. Č. Potom čo sudca Mgr. B. zistil, že v konaní nebolo vypracované uznesenie o pripustení rozšírenia návrhu na ďalšiu odporkyňu, tento nedostatok odstránil, vypracoval uznesenie, doručil účastníkom konania, preto toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť až 24. 1. 1998. V ďalšom období sudca odstraňoval nedostatok návrhu na vydanie predbežného opatrenia, podaný sťažovateľkou M. Č., preto bola menovaná vyzvaná na odstránenie nedostatku, tento nedostatok odstránila podaním na súd 8. 1. 2001 a až potom mohol sudca rozhodnúť o návrhu a dňa 30. 1. 2001 uznesením vydal predbežné opatrenie. Následne sudca konal vo veci priebežne aj s ohľadom na ďalšie množstvo starých nevybavených vecí v oddelení. Predmetná vec vrátane ďalších vecí, ktoré zostali nerozhodnuté po sudcoch, ktorí odišli po rozdelení na Krajský súd v Trnave, teda aj predmetná vec po JUDr. J., bola pridelená Mgr. B., ktorý vo veci konal aj s ohľadom na veľké množstvo reštančných vecí, avšak v podstate nebolo možné v pridelených veciach konať plynulo a bez*

zbytočných prietáhov i napriek tomu, že menovaný sudca riadne využíval pojednávacie dni.“

2. 2. Právny zástupca sťažovateľky vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu okresného súdu uviedol: *„Vzhľadom na to, že predsedníčka súdu v nich v podstate potvrdzuje doterajší priebeh konania i dôvody uvedené v sťažnosti mojej mandantky, nie je podľa môjho názoru potrebné k ich obsahu zaujímať zvlášť podrobnejšie stanovisko. (...) Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažnosť mojej mandantky na Ústavný súd Slovenskej republiky vrátane jej návrhu na priznanie primeraného finančného zadostučinenia považujem naďalej za dôvodné.“*

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní - vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva - ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (m. m. I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04).

II.

Z obsahu sťažnosti, jej príloh, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 15 C 70/94:

- 30. jún 1993 - žalobkyňa sa žalobou podanou na okresnom súde domáhala vyrovnaní dedičských podielov z dedenia po jej otcovi (J. Š., sp. zn. D 1587/64) podľa zákona

č. 293/1992 Zb. na pozemkoch zapísaných na LV č. 23 v kat. území B. Okresný súd vo veci konal pod sp. zn. 22 Nc 2377/93;

- 8. júl 1993 - okresný súd pod hrozbou zastavenia konania vyzval žalobkyňu, aby doplnila svoju žalobu upresnením žalobného petitu uvedením výšky podielu, ktorý požaduje na sporných pozemkoch priznať, doložením listín osvedčujúcich vlastnícke právo žalovaných k sporným pozemkom a rozhodnutie v dedičskej veci po zomrelom právnom predchodcovi žalovaných (J. Š., bratovi žalobkyne a otcovi žalovaných), ktorý podľa tvrdenia žalobkyne sporné nehnuteľnosti zdedil po ich spoločnom právnom predchodcovi (J. Š., ich otcovi);

- 27. júl 1993 - žalobkyňa žiadala okresný súd o predĺženie lehoty na doplnenie žaloby;

- 19. august 1993 - žalobkyňa zaslala okresnému súdu upravenú žalobu a okresným súdom požadované listiny v konaní po J. Š. sp. zn. D 2435/85);

- 6. september 1993 - okresný súd pod hrozbou zastavenia konania vyzval žalobkyňu, aby opravila svoju žalobu v súlade s údajmi v rozhodnutí dedičskej veci sp. zn. D 2435/85 (J. Š.), podľa ktorého žalované zdedili iné, než žalobkyňou označené pozemky s tým, že žalobkyňu vyzval na predloženie výpisov z pozemkovej knihy a doklad o prípadnom prečíslovaní sporných pozemkov;

- 15. september 1993 - žalobkyňa zaslala okresnému súdu požadované listiny (výpisy z pozemkovej knihy, LV č. 23 osvedčujúci vlastnícke právo žalovaných k sporným pozemkom);

- 12. október 1993 - okresný súd pod hrozbou zastavenia konania vyzval žalobkyňu, aby doložila list vlastníctva osvedčujúci vlastnícke právo žalovaných k všetkým sporným pozemkom uvedeným v žalobe, pôvodné rozhodnutie o dedičstve po právnom predchodcovi žalovaných sp. zn. D 2435/85 a potvrdenie Správy katastra P. (ďalej len „kataster“), že sporné pozemky na LV č. 23 boli prečíslované;

- 22. október 1993 - žalobkyňa zaslala okresnému súdu žiadané listiny (z vyjadrenia katastra je zrejmé, že niektoré zo sporných pozemkov neboli prejednané v dedičskom konaní po právnom predchodcovi žalovaných J. Š. a tiež prečíslovanie pozemkov vedených na LV č. 23 s uvedením užívateľa);

- 21. december 1993 - okresný súd oznámil žalobkyňi, že sporné pozemky neboli prejednané v dedičskom konaní po právnom predchodcovi žalovaných (poznámka ústavného súdu: zo správy katastra vyplýva, že sa to týkalo len niektorých sporných

pozemkov), a tak je na ich strane nedostatok pasívnej legitímácie a súčasne žalobkyňu upozornil, aby ohľadne týchto pozemkov iniciovala dodatočné dedičské konanie po právnom predchodcovi žalovaných;

- 22. december 1993 - žalobkyňa podala okresnému súdu návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorým by súd obmedzil žalované v nakladaní so spornými pozemkami;

- 20. január 1994 - zákonný sudca dal pokyn na preradenie spisu do registra „C“;

- 28. január 1994 - zákonný sudca dal pokyn na spätné zaradenie spisu do registra „Nc“ z dôvodu, že do registra „C“ bol preradený predčasne, pretože vzhľadom na pochybnosť o pasívnej legitímácii žalovaných a prečíslovanie sporných pozemkov bolo potrebné upraviť žalobný petit (spis vedený pod sp. zn. 15 Nc 1639/94);

- 31. január 1994 - okresný súd vyzval žalobkyňu, aby upravila žalobný petit, konkretizáciou podielov, ktorých sa na sporných pozemkoch domáha, so zreteľom na skutočnosť, že časť týchto pozemkov nie je vo vlastníctve žalovaných, keďže neboli prejednané v dedičskom konaní po ich právnom predchodcovi;

- 11. február 1994 - okresnému súdu bola doručená opravená žaloba a žalobkyňa doložila aj znalecký posudok z 8. februára 1994 o ocenení sporných pozemkov na LV č. 23 a o ich prečíslovaní v dôsledku ich delenia na menšie pozemky;

- 8. marec 1994 - okresný súd nariadil výsluch žalobkyne na 31. marec 1994;

- 31. marec 1994 - okresný súd vypočul zaťa žalobkyne, ktorá ho na tento úkon splnomocnila s tým, že žalobkyňa sa uložila povinnosť upraviť žalobu podľa poučenia súdu tak, že v žalobe uvedie len tie pozemky, ktoré v súlade s rozhodnutím o dedičstve žalované zdedili po ich právnom predchodcovi;

- 5. máj 1994 - okresnému súdu bola doručená žalobkyňou (právne zastúpená) opravená žaloba;

- 6. máj 1994 - spis bol preradený do registra „C“ pod sp. zn. 15 C 70/94;

- 16 máj 1994 - okresný súd nariadil pojednávanie na 31. máj 1994 a žalobkyňu vyzval na zaplatenie súdneho poplatku za žalobný návrh;

- 18. máj 1994 - právna zástupkyňa žalobkyne žiadala o oslobodenie od súdnych poplatkov a doložila potvrdenia o príjme žalobkyne;

- 31. máj 1994 - okresný súd odročil pojednávanie na neurčito z dôvodu zistenia majetkových pomerov žalobkyne pre účely rozhodnutia o oslobodení od súdnych poplatkov;

- 1. jún 1994 - okresný súd uznesením nepriznal žalobkyni oslobodenie od súdnych poplatkov, vyzval ju na ich úhradu a nariadil pojednávanie na 16. jún 1994;
- 8. jún 1994 - žalobkyňa zaplatila súdny poplatok;
- 16. jún 1994 - pojednávanie bolo po vypočutí právneho zástupcu žalovaných odročené na neurčito z dôvodu poskytnutia lehoty právnej zástupkyňi žalobkyne, aby zaujala k týmto vyjadreniam kvalifikované stanovisko a právny zástupca žalovaných mal okresnému súdu oznámiť judikatúru ohľadne výkladu § 13 zákona č. 293/1992 Zb.;
- 8. júl 1994 - okresný súd urgoval právnych zástupcov účastníkov na podanie stanovísk tak, ako im to bolo uložené na pojednávaní 16. júna 1994;
- 14. júl 1994 - právny zástupca žalovaných oznámil okresnému súdu judikatúru k zákonu č. 293/1992 Zb. (sp. zn. 22 C 7/94);
- 20. júl 1994 - právna zástupkyňa žalobkyne zaslala okresnému súdu stanovisko k vyjadreniam právneho zástupcu žalovaných s tým, že pripustila, že po právnom predchodcovi žalobkyň neboli prejednané všetky sporné pozemky, a žiadala o pripustenie rozšírenia okruhu účastníkov na strane žalovaných o ďalšiu osobu - matku odporkyň;
- 2. august 1994 - okresný súd nariadil pojednávanie na 23. august 1994 a 9. augusta 1994 ospravedlnil svoju neúčast' na tomto pojednávaní právny zástupca;
- 23. august 1994 - pojednávanie bolo z dôvodu neprítomnosti účastníkov konania odročené na 8. september 1994;
- 8. september 1994 - konalo sa pojednávanie, na ktorom právna zástupkyňa žalobkyne okresnému súdu oznámila, že 10. augusta 1994 žalobkyňa zomrela, a súčasne predložila listiny osvedčujúce, že jedinou dedičkou, a teda právnu nástupkyňou po žalobkyni je jej dcéra – s'ťažovateľka, ktorá trvala na spore. Okresný súd uznesením na pojednávaní pripustil rozšírenie okruhu žalovaných o osobu matky žalovaných (ďalej len „žalovaná v III. rade“) a z dôvodu ďalšieho vypočúvania účastníkov k sporným bodom výpovedí bolo pojednávanie odročené na 27. september 1994;
- 27. september 1994 - po vypočutí právnych zástupcov účastníkov konania a po objasnení okruhu pozemkov, ktoré boli predmetom sporu, bolo pojednávanie odročené na neurčito s tým, že právna zástupkyňa s'ťažovateľky preverí v katastri aktuálne očíslovanie sporných pozemkov;

- 12. október 1994 - právna zástupkyňa sťažovateľky zaslala okresnému súdu stanovisko katastrálneho úradu k čísloniu sporných pozemkov;
- 14. október 1994 - okresný súd nariadil pojednávanie na 10. november 1994 a 24. októbra 1994 ospravedlnil svoju neúčast' na tomto pojednávaní právny zástupca žalovaných;
- 10. november 1994 - pojednávanie bolo pre neprítomnosť účastníkov (ospravedlnená neúčast') odročené na 1. december 1994;
- 1. december 1994 - pojednávanie bolo po vypočutí právneho zástupcu žalovaných (ospravedlnená neúčast' právnej zástupkyne sťažovateľky) odročené na 10. január 1995;
- 10. január 1995 - po vypočutí právnych zástupcov účastníkov konania bolo pojednávanie odročené na 16. február 1995 s tým, že súd bude pokračovať výsluchom účastníkov s cieľom ustáliť okruh sporných pozemkov porovnaním dedičských rozhodnutí po právnom predchodcovi žalovaných (J. Š.), ako aj po jeho právnom predchodcovi (J. Š.);
- 16. február 1995 - pojednávanie bolo po vypočutí účastníkov ohľadne upresnenia predmetu sporu odročené na 28. marec 1995 z dôvodu predvolania svedka a žalovanej v III. rade a predloženia kúpno predajných zmlúv, ktorými právny predchodca žalovaných (J. Š.) scudzil niektoré zo sporných pozemkov, ktoré zdedil po svojom právnom predchodcovi (J. Š.);
- 27. február 1995 - právny zástupca žalovaných zaslal súdu požadované kúpno predajné zmluvy o scudzení niektorých sporných pozemkov;
- 27. marec 1995 - okresný súd zrušil pojednávanie nariadené na 28. marec 1995 z dôvodu účasti zákonného sudcu na seminári;
- 2. máj 1995 - konalo sa pojednávanie, ktoré bolo po vypočutí účastníkov odročené na 1. jún 1995 z dôvodu predvolania svedka a vyžiadania listinných dôkazov [dedičský spis sp. zn. D 1587/64 (J. Š.), zistenie, či bolo prejednané dedičstvo po žalobkyni a výzva matričnému úradu, kedy zomrel jej manžel, pripojenie spisu sp. zn. 22 C 7/94 - judikatúra k zákonu č. 293/1992 Zb.];
- 15. máj 1995 - okresný súd zistil, že dedičstvo po právnom predchodcovi žalovaných (J. Š.) bolo prejednané pod sp. zn. D 2435/85 a sp. zn. 7 D 316/94;
- 1. jún 1995 - pojednávanie bolo po vypočutí svedka a účastníkov odročené na 29. jún 1995 z dôvodu predvolania ďalších svedkov, urgovania správy od matričného úradu a pripojenia dedičského spisu sp. zn. 7 D 316/94 (J. Š. – právny predchodca žalovaných);

- 9. jún 1995 - matričný úrad oznámil dátum úmrtia manžela žalobkyne (M. Š.) a 27. júna 1995 právny zástupca žalovaných ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní 29. júna 1995 z dôvodu kolízie konaní;
- 29. jún 1995 - po oboznámení sa okresného súdu s rozhodnutím o dedičstve sp. zn. 9 D 1633/94 po žalobkyňi a po vypočutí svedkov bolo pojednávanie odročené na 17. august 1995 z dôvodu urgovania správy o stave dedičského konania po manželovi žalobkyne a pripojenia spisov sp. zn. 7 D 316/94 a sp. zn. 22 C 7/94 (judikatúra);
- 17. august 1995 - pojednávanie bolo z dôvodu neprítomnosti účastníkov (právna zástupkyňa sťažovateľky a sťažovateľka neospravedlnili neúčast') odročené na 21. september 1995;
- 21. september 1995 - pojednávanie bolo pre ospravedlnenú neúčast' účastníkov konania odročené na 19. október 1995;
- 19. október 1995 - po dohode účastníkov, že niektoré sporné pozemky, ktoré sú predmetom sporu, je potrebné dodatočne prejednať v dedičskom konaní po právnom predchodcovi žalovaných, bolo pojednávanie odročené na neurčito s tým, že právna zástupkyňa sťažovateľky oznámi súdu, kedy bol podaný návrh na dodatočné dedičské konanie a následne okresný súd zváži možnosť prerušenia konania;
- 23. október 1995 - okresný súd zisťoval na Obvodnom úrade P., či sú sporné pozemky vedené ako poľnohospodárska pôda, a 22. novembra 1995 urgoval podanie správy od Obvodného úradu P., ako aj správy od právnej zástupkyne sťažovateľky, či bol podaný návrh na dodatočné dedičské konanie po predchodcovi žalovaných;
- 5. december 1995 - Obvodný úrad P. oznámil, že príslušným na podanie vyžiadanej správy je Slovenský pozemkový fond, ktorý bol okresným súdom vyzvaný na podanie správy 6. decembra 1995;
- 7. december 1995 - právna zástupkyňa sťažovateľky okresnému súdu oznámila, že návrh na dodatočné prejednanie dedičstva po J. Š. sú ako jeho právne nástupkyne povinné podať žalované, a nie je jej známe, ktoré tak urobili;
- 13. december 1995 - právny zástupca žalovaných oznámil okresnému súdu, že bol podaný návrh na dodatočné dedičské konanie po právnom predchodcovi žalovaných;
- 22. december 1995 - okresný súd zisťoval, pod akou spisovou značkou sa vedie dodatočné dedičské konanie po J. Š., a 19. januára 1996 mu bolo dedičskou kanceláriou okresného

súdu oznámené, že toto konanie je vedené pod sp. zn. 7 D 316/94 a že tento dedičský spis bol pripojený ku konaniu sp. zn. 15 C 70/94 dňa 9. augusta 1995;

- 22. január 1996 - okresný súd vylúčil zo spisu dedičský spis sp. zn. 7 D 316/94 a zaslal ho dedičskej kancelárii na dodatočné prejednanie dedičstva;

- 22. marec 1996 - okresný súd žiadal dedičskú kanceláriu o oznámenie mena súdneho komisára povereného dodatočným prejednaním dedičstva a súčasne urgoval správu od S. p. f.;

- 2. apríl 1996 - S. p. f. oznámil, že požadovanú správu o bonite sporných pozemkov je oprávnený podať katastrálny úrad;

- 19. apríl 1996 - okresný súd zisťoval stav konania o dodatočnom prejednaní dedičstva sp. zn. 7 D 316/94 a 8. mája 1996 a 6. júna 1996 urgoval podanie správy;

- 20. jún 1996 - okresnému súdu bolo dedičskou kanceláriou oznámené, že žalované nepredložili súdnemu komisárovi požadované listiny, preto sa v dodatočnom prejednaní dedičstva nepokračuje, a 24. júna 1996 okresný súd vyzval právneho zástupcu žalovaných, aby oznámil, prečo jeho klientky nespolupracujú so súdnym komisárom, a 22. júla 1996 okresný súd urgoval podanie tejto správy;

- 31. júl 1996 - právny zástupca žalovaných okresnému súdu oznámil, že žalované nemohli predložiť súdnemu komisárovi potrebné listiny, pretože na katastrálnom úrade je na sporné pozemky „plomba“ z dôvodu súdneho konania, a žiadal, aby okresný súd sám vyžiadal tieto listiny pre potreby dodatočného dedičského konania;

- 7. august 1996 - zákonný sudca žiadal dedičskú kanceláriu okresného súdu, aby od katastrálneho úradu vyžiadala potrebné listiny pre potreby dodatočného prejednanie dedičstva po právnom predchodcovi žalovaných (J. Š.);

- 23. august 1996 - dedičská kancelária oznámila, že dodatočné prejednanie dedičstva po J. Š. je vedené pod sp. zn. 7 D 890/96 a meno povereného súdneho komisára;

- 2. september 1996 - okresný súd vyzval súdneho komisára, aby oznámil, v akom štádiu je dodatočné prejednanie dedičstva pod sp. zn. 7 D 890/96, a 4. októbra 1996 urgoval podanie správy a žiadal o prednostné vybavenie veci;

- 10. september 1996 a 4. november 1996 - súdny komisár oznámil okresnému súdu stav dodatočného prejednanie dedičstva sp. zn. 7 D 890/96 (dedičstvo bolo dodatočne

prejednané 11. marca 1997 a osvedčenie o dedičstve nadobudlo právoplatnosť 27. marca 1997);

- 8. júl 1997 - zákonný sudca žiadal pripojiť dedičský spis sp. zn. 7 D 890/96;
- 22. júl 1997 - okresný súd nariadil pojednávanie na 29. september 1997;
- 29. september 1997 - pojednávanie bolo po vypočutí právnych zástupcov účastníkov konania odročené na 12. november 1997 s tým, že bude pripojený spis sp. zn. 7 D 890/96 (pripojený spis bol vylúčený 5. novembra 1999);
- 12. november 1997 - pojednávanie bolo odročené na neurčito z dôvodu písomného vypracovania uznesenia o pripustení rozšírenia okruhu žalovaných o žalovanú v III. rade, o ktorom okresný súd rozhodol ešte na pojednávaní 8. septembra 1994 (uznesenie nadobudlo právoplatnosť 24. januára 1998), a pripojenia dedičského spisu sp. zn. 9 D 1633/94 po žalobkyni;
- 12. máj 2000 - okresný súd nariadil pojednávanie na 27. september 2000;
- 27. september 2000 - pojednávanie bolo z dôvodu práceneschopnosti zákonného sudcu odročené na neurčito;
- 4. december 2000 - sťažovateľka podala na okresnom súde návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorým by sa žalovaným zamedzilo nakladať so spornými pozemkami zapísanými na LV č. 23 (doložila kópiu LV č. 23);
- 21. december 2000 - okresný súd vyzval sťažovateľku, aby v návrhu na vydanie predbežného opatrenia presne špecifikovala nehnuteľnosti, na ktoré sa má predbežné opatrenie vzťahovať, a 8. januára 2001 sťažovateľka doplnila svoj návrh na vydanie predbežného opatrenia;
- 30. január 2001 - okresný súd vydal predbežné opatrenie, ktorým zakázal žalovaným disponovať so spornými pozemkami zapísanými na LV č. 23;
- 8. marec 2001 - po doručení predbežného opatrenia katastrálny úrad okresnému súdu oznámil, že na LV. č. 23 sú zapísané už len dva zo sporných pozemkov a ostatné, na ktoré sa predbežné opatrenie malo podľa jeho výroku vzťahovať, boli už žalovanými medzičasom scudzené;
- 16. október 2001 - okresný súd nariadil pojednávanie na 23. január 2002;
- 23. január 2002 - pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že právna zástupkyňa sťažovateľky oznámi súdu, aký postup navrhuje ohľadne sporných pozemkov, ktoré boli

odpredané žalovanými, právny zástupca žalovaných predloží kúpno predajné zmluvy, na základe ktorých sa predaj uskutočnil, a katastrálny úrad bude vyzvaný, aby predložil listy vlastníctva ohľadne nových vlastníkov, ktorí tieto sporné pozemky kúpili;

- 5. február 2002 - sťažovateľka oznámila okresnému súdu, že odvolala plnomocenstvo udelené svojej právnej zástupkyňi, a súčasne navrhla ďalší postup ohľadne odpredaných pozemkov – žiadala finančnú kompenzáciu;

- 7. február 2002 - katastrálny úrad zaslal listy vlastníctva k sporným pozemkom;

- 20. február 2002 - právny zástupca žalovaných zaslal súdu požadovanú kúpno predajnú zmluvu a vyjadrenie k sporu;

- 28. máj 2003 - sťažovateľka urgovala nariadenie pojednávania;

- 31. júl 2003 - okresný súd vyzval ešte pôvodnú právnu zástupkyňu sťažovateľky, aby oznámila, aký navrhuje ďalší postup v konaní (22. septembra 2003 právna zástupkyňa okresnému súdu oznámila, že sťažovateľka už nie je jej klientkou);

- 31. október 2003 - okresný súd vyzval sťažovateľku, aký navrhuje ďalší postup, a 2. decembra 2003 sťažovateľka zaslala okresnému súdu vyjadrenie k sporu;

- 18. február 2004 - nový právny zástupca sťažovateľky žiadal okresný súd o nariadenie pojednávania;

- 25. máj 2004 - okresný súd nariadil pojednávanie na 8. september 2004;

- 9. júl 2004 až 19. august 2004 - súdny spis bol zapožičaný ústavnému súdu;

- 19. august 2004 - právny zástupca sťažovateľky okresnému súdu oznámil, že 7. júla 2004 zomrela žalovaná v II. rade;

- 8. september 2004 – pojednávanie bolo odročené na neurčito z dôvodu zisťovania, pod akou spisovou značkou prebieha dedičské konanie po žalovanej v II. rade, v akom je stave a ktorý súdny komisár bol poverený jeho prejednaním;

- 21. september 2004 - okresnému súdu bolo oznámené, že dedičské konanie po žalovanej v II. rade sa vedie pod sp. zn. D 447/04 a meno povereného súdneho komisára;

- 20. október 2004 - okresný súd zisťoval stav dedičského konania sp. zn. D 447/04;

- 5. november 2004 - súdna komisárka okresnému súdu oznámila, že dedičské konanie po žalovanej v II. rade je v štádiu zisťovania majetku a tiež oznámila okruh zákonných dedičov;

- 28. február 2005 - okresný súd uznesením prerušil konanie do právoplatného skončenia dedičského konania sp. zn. D 447/04.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci

v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet a právoplatne nerozhodli (m. m. I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03). Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (m. m. II. ÚS 21/01).

Predmetom sporu je vyrovnanie dedičských podielov podľa zákona č. 293/1992 Zb.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu sa posudzovanie otázky, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, posudzuje vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu (napr. predmet sporu), a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci (1), správanie účastníka konania (2) a postup, akým v konaní postupoval súd (3).

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že akceptuje názor okresného súdu, že ide o fakticky zložitú vec, ale dĺžka tohto konania, ktoré trvá na okresnom súde takmer 12 rokov, podľa názoru ústavného súdu nebola závislá len od zložitosti veci.

2. Pri hodnotení ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky (v konaní pred okresným súdom v procesnom postavení žalobkyne), ústavný súd konštatuje, že k doterajšej dĺžke konania prispela tak pôvodná žalobkyňa (právna predchodkyňa sťažovateľky), ako aj samotná sťažovateľka. Žalobkyňa nepodala na okresnom súde riadny žalobný návrh, navyše

žaloba mala aj iné nedostatky (nekonkretizovala výšku podielov, ktorých priznania sa domáhala na sporných pozemkoch, a svoje tvrdenia v žalobe nepodložila listinnými dôkazmi), sťažovateľka a jej právna zástupkyňa sa bez ospravedlnenia nezúčastnila troch pojednávaní (23. august 1994, 1. december 1994 a 17. august 1995)

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatuje, že okresný súd bol v predmetnej veci nečinný, resp. nepreukázal vo veci relevantnú procesnú činnosť v období od:

- od 12. novembra 1997 (pojednávanie bolo odročené na neurčito) - do 12. mája 2000 (okresný súd nariadil pojednávanie), t. j. 2,5 roka okresný súd nevyvíjal žiadnu procesnú aktivitu;
- od 30. januára 2001 (okresný súd vydal predbežné opatrenie) - do 16. októbra 2001 (okresný súd nariadil pojednávanie), t. j. viac ako 8 mesiacov;
- od 20. februára 2002 (okresnému súdu boli doručené všetky listiny, kvôli zadováženiu ktorých bolo na neurčito odročené pojednávanie 23. januára 2002) - do 25. mája 2004 (okresný súd nariadil pojednávanie), t. j. viac ako 2 roky a 3 mesiace, pričom v tomto období okresný súd (aj napriek oznámeniu sťažovateľky 5. februára 2002 o odvolaní plnej moci udelenej jej právnej zástupkyňi a o návrhu na ďalší postup v spore) vyzval 31. júla 2003 odvolanú právnu zástupkyňu sťažovateľky a 31. októbra 2003 sťažovateľku na oznámenie, aký postup v spore navrhujú.

Okresný súd tak v dôsledku svojej nečinnosti spôsobil prieťahy v konaní viac ako 5 rokov.

Okresný súd podiel na zbytočných prieťahoch v konaní pripisuje aj pôvodnej žalobkyňi, že napriek výzvam okresného súdu nepodala riadny žalobný návrh. Podľa názoru ústavného súdu takéto prenášanie zodpovednosti za zbytočné prieťahy v konaní na žalobkyňu neobstojí, pretože v takomto prípade (neodstránenie väd návrhu) mal a mohol okresný súd postupovať podľa § 43 ods. 2 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku „Ak sa napriek výzve predsedu senátu podanie neopraví alebo nedoplní a v konaní nemožno pre tento nedostatok pokračovať, súd konanie zastaví“, čo však neurobil.

V súvislosti s obranným tvrdením okresného súdu, že „(...) sudca konal vo veci priebežne aj s ohľadom na ďalšie množstvo starých nevybavených vecí v oddelení. Predmetná vec vrátane ďalších vecí, ktoré zostali nerozhodnuté po sudcoch, ktorí odišli po rozdelení na Krajský súd v Trnave, teda aj predmetná veci po JUDr. J., bola pridelená Mgr. B., ktorý vo veci konal aj s ohľadom na veľké množstvo reštančných vecí, avšak v podstate nebolo možné v pridelených veciach konať plynulo a bez zbytočných prieťahov i napriek tomu, že menovaný sudca riadne využíval pojednávacie dni“, ústavný súd konštatuje, že pri posudzovaní toho, či bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec. Preto pri posudzovaní odôvodnenosti sťažnosti nemožno prihliadnuť na skutočnosti označované ako objektívne vo vyjadrení okresného súdu.

Námietka nedostatočného personálneho obsadenia súdu a vo väzbe na to neprimeraného zaťaženia sudcov pri vybavovaní agendy nepredstavujú dôvody, ktoré by mohli byť interpretované inak než technické a organizačné problémy, ktoré však nemôžu ísť na ťarchu účastníka, ktorý od súdu právom očakáva ochranu svojich práv bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. IV. ÚS 58/02). V tejto súvislosti ústavný súd už uviedol (m. m. I. ÚS 19/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prieťahy, a to len v tom prípade, ak sa za tým účelom prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote. Z vyjadrenia predsedu okresného súdu nevyplýva prijatie účinných opatrení. Skutočnosť, že okresný súd mal personálne problémy, ktoré nedokázal riešiť, nemôže byť pripočítaná na ťarchu účastníka konania a nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (m. m. I. ÚS 156/02, I. ÚS 65/04).

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka sa domáhala aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 220 000 Sk „z dôvodu nečinnosti a prietáhov Okresného súdu v Trnave v konaní na vyrovnanie dedičských podielov a tým úpravu vlastníckych vzťahov, nakoľko návrh na začatie predmetného konania bol podaný 28. 6. 1993. Ak príslušný súd nie je schopný vo veci konať a rozhodnúť po 11 rokoch od podaného návrhu nesvedčí to, napriek rôznych objektívnym i subjektívnym skutočnostiam súdu, ani o snahe celé konanie urýchlene ukončiť, skôr o prietáchoch v konaní, tak ako to vyplýva aj zo samotného spisového materiálu a tejto sťažnosti. Navyiac 11 rokov prebiehajúce súdne konanie hrubým spôsobom traumatizuje celú najbližšiu rodinu sťažovateľky, resp. právnej nástupkyne pôvodnej navrhovateľky, nakoľko tejto, napriek snahe o vysporiadanie vlastníckych a majetkových pomerov vo vlastnej rodine, nebolo už súdené dožiť sa právoplatného rozhodnutia príslušného Okresného súdu v Trnave.

Z uvedených dôvodov považuje sťažovateľka požadované finančné zadosťučinenie za dostatočne odôvodnené a opodstatnené“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48

ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nie je pre sťažovateľku dostatočným zadosťučinením. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky, vzhľadom na dlhodobú bezdôvodnú nečinnosť okresného súdu, ale aj podiel sťažovateľky na zbytočných priesťahov, považuje za primerané vo výške 40 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľke do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému z účastníkov konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania trovy.

Úspešnej sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom. Advokát vykonal tri úkony právnej služby, a to prevzatie a prípravu zastupovania, písomné podanie sťažnosti ústavnému súdu 14. mája 2004 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 1. júna 2005. Za dva úkony vykonané v roku 2004 patrí odmena v sume 4 534 Sk a k tomu dvakrát náhrada režijného paušálu po 136 Sk a za jeden úkon, ktorý bol vykonaný v roku 2005, patrí odmena v sume 2 501 Sk a režijný paušál 150 Sk [§ 13 ods. 8, § 19 ods. 3, § 24 ods. 3 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb platnej do 31. decembra 2004 a § 11 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 20 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb]. Odmena advokátovi za poskytnuté právne služby v konaní pred ústavným súdom

predstavuje spolu sumu 11 991 Sk. Keďže si sťažovateľka uplatnila náhradu trov jej právneho zastúpenia v sume 7 327 Sk, ústavný súd rozhodol v súlade s jej návrhom.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 4 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. júla 2005